

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quaecumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Nestorii Blasphemiarum Capitula XII. Refutata A Mario Mercatore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

N E S T O R I I
BLASPHEMIARUM CAPITULA XII,
REFUTATA A MARIO MERCATORE.

Hoc vno opere refelluntur anathematismi Nestorii.

Auctor Marius Mercator. Num. 12.

Qui scripsit ann. 431. ante concilium Ephesinum inchoationem.

Inclinante Aprilis mense.

Argumentum operis.

Ex quo innoscunt plura haecenus aut ignota, aut obscura. Primum Mercatorem esse interpretem

oc opusculum plane eximium est, eoque pluris faciendum, quod singulare existat, quodque nemo veterum, imo nec recentiorum praeter Mercatorem, feratur Nestorii anathematismos refellisse.

Nullus de auctore dabitandi locus relinquatur ei, qui legere voluerit ultimi anathematismi contradictionem, cuius contradictor mentionem facit codicis, in quo quartum locum teneret tractatus ille Nestorii, cuius initium est: *Dulcem nobis*, &c. Tenet vero in ea, quam habemus a Mercatore, collectione rerum pertinentium ad negotium Nestorii.

Licet autem, non coniecere tantum, sed etiam certo definire, quo tempore Mercator scripserit, partim ex titulo, in quo Nestorius dicitur conatus duodecim capitulis suarum blasphemiarum contradicere literis SS. Celestini & Cyrilli, catholicisque anathematismos refellere; partim ex serie totius operis, in quo nullus sit sermo, neque de condemnatione Nestorii, neque de approbatione capitulorum Cyrilli a concilio Ephesino, sed tantum de eorumdem capitulorum approbatione ab Ecclesia Romana: hinc enim fit consequens, ut conscriptum sit eo spatio temporis, quod intercessit inter VII. Idus Decembris ann. 430. quo tempore acceptae sunt a Nestorio sancti Celestini literae, & X. Kalendas Julias ann. 431. quo inchoata est Ephesina synodus.

Contrahi potest, nonnulla rursus ex parte, hoc temporis intervallum: cum enim in appendice refellantur duo posteriores Nestorii sermones, quorum vnus die 13. Decembris, alter die 14. habitus est, nec continuo responderit Mercator, opus istud in sequentem annum referri debet.

Argumentum operis eloquitur titulus: est enim contradictio Nestorianorum duodecim capitulum, quamquam subiecta est duorum, ut dixi, posteriorum Nestorii sermonum reprehensio. Tota enim haec lucubratio duabus constat partibus, altera dogmatica, quae prior est; altera censoria, quae posterior.

Inde vero innoscunt multa, quae in hunc usque diem latebant, ac primum quidem, Mercatorem esse interpretem anathematismorum Nestorii, qui desunt in editione Peltana concilii Ephesini; habentur vero in consequentibus aliis, eodem interprete, sed neque cum anathematismis catholicis Cyrilli, neque cum

contradictione catholici; imo cum pluribus mendis, a quibus repurgati nunc prodeunt, ex codicibus manuscriptis Vaticano & Bellovacensi.

Secundum, Mercatorem bis anathematismos Cyrilli interpretatum fuisse; semel cum tertia epistola, iterum in hoc opere, eodem utrobique sensu, non tamen utrobique eadem forma verborum; diligentiore siquidem, in epistola, ubi per se spectabantur; hic paulo neglectiore, quo ex accidenti referuntur.

Tertium, Dionysium Exiguum videri mutatum ex Mercatore anathematismorum versionem: eadem enim est apud utramque, pauculis vocibus exceptis, cum tamen Mercator Dionysium vno toto saeculo praecesserit.

Quartum, anathematismos Cyrilli ab Ecclesia Romana approbatos fuisse vero iudicio, id est, ut opinor, in concilio Romano, ex quo Celestinus scripsit Nestorio literas. Quo Mercatoris testimonio firmatur sententia nostra de synodis Alexandrinis, de quibus agitur in dissertatione II.

Quintum, eodem tempore Nestorium, praesumpta vecordia & *Θεοφιλίας* praedicasse, & simul praedicanti anathema dixisse. Nam eodem sermone ultimum sermonem habuit, & anathematismos scripsit; in sermone autem aperte *Θεοφιλίας* constituitur, & in anathematismis confidentem damnat: ut hinc evidenter constet, nunquam *Θεοφιλίας* sinceram confessionem, aut a Nestorio, aut ab ipsis forte Orientalibus Nestorii studiosis factam esse.

Sextum, Bonosum, qui a Damaso papa damnatus est, Sardicenis Ecclesiae sedem obtinuisse; quod in hunc usque diem ab eruditis frustra quaesitum erat. Id vero multum confert ad illustrandam historiam, satis aliunde obscuram, de causa Bonosi Macedonibus Episcopis commissa.

Septimum, Ebionem fuisse Stoicum philosophum: Macedoniumque eadem cum Ariano sensisse de carne Christi, cui Verbum esset pro anima. Non Arium ipsum, sed Arianos hanc haesim fecisse. Eos qui Christum negarent esse Deum, ab Ecclesia Romana vocatos Homuncionitas.

Octavam, Apollinarem primum docuisse, nullam in Christo animam, praeter Verbum, fuisse; venisse autem in hunc errorem eo propensius, quod legebat in Scripturis Angelos in corporibus assumptis, atque etiam, ut ipse quidem putabat, animatis, paria cum ceteris hominibus vitae munera exercuisse.

Observandum potro, Mercatorem codicem sibi consecisse, quo Nestorii sermones quinque

anathematismorum Nestorii.

Secundum, eundem bis anathematismos Cyrilli interpretatum.

Tertium, Dionysium Exiguum versionem anathematismorum Cyrilli Mercatore mutatum.

Quartum, anathematismos Cyrilli a concilio Romano prius approbatos, quam mitterentur ad Nestorium.

Quintum, praesumptam locutionem Nestorium de *Θεοφιλίας*.

Sextum, Bonosum haereticum Sardicenis Ecclesiae fuisse Episcopum.

Septimum, de Ebione Macedonio, & Homuncionitis.

admodum celebres continentur. Primus nempe, cujus initium est: *Doctrina pietatis*. Secundus: *Amatores Christi populos*. Tertius: *Contumelias quidem in me hereticorum*. Quartus: *Dulcem nobis procedens doctor*. Quintus denique: *Aliis in terris sita est*. Aliis tamen in locis, imo &

in hoc opere mentionem fecisse aliorum, quos variis ex locis collectos edidimus. Cur autem quinque præfatos præ aliis selegerit, causa est, opinor, non obscura: ipsos enim habuit Nestorius, & ut hæresim aperte spargeret, & ut se contra impugnantium objectiones defenderet.

NESTORII

BLASPHEMIARUM CAPITULA XII.

Quibus literis ad se missis a sanctis Celestino Romanae urbis Episcopo, & Cyrillo Alexandrino contradicit, & disputationibus brevissimis respondendo, duodecim capitula fidei, quæ ad se missa fuerant, refellere nititur.

Nunc Episcopi Cyrilli priora posuimus, quæ Romana Ecclesia approbavit vero iudicio; & posteriora Nestorii, ex Græco in Latinum, utraque versa.

ANATHEMATISMUS PRIMUS SANCTI CYRILLI.

Verbo Marii
Mercatoris.

CYRILLUS dixit: Siquis non confiteretur Deum esse secundum veritatem, eum qui est Emmanuel, & propter hoc ipsum, Dei genitricem sanctam Virginem: peperit enim carnaliter Verbum, quod ex Deo est, carnem factum; (secundum quod scriptum est: *Et Verbum caro factum est*) anathema sit.

Ioan. 1. v. 14.

ΕΙΤΙΣ οὐχ ὁμολογεῖ Θεὸν εἶναι κατὰ ἀλήθειαν τὸν Ἐμμανουὴλ, καὶ διὰ τὸ τοῦ Θεοτόκου τὸ ἅγιον πνεῦμα γεννηθεῖν τὸ σαρκατικὸν ἄρα γεγονός τὸ ἐκ Θεοῦ λόγον ἀνάστημα ἔσθαι.

ANATHEMATISMUS NESTORII.

In MSS.
codicibus.

CONTRA hæc Nestorius dixit: Siquis eum, qui est Emmanuel, Deum Verbum esse dixerit, & non potius nobiscum Deum, hoc est, inhabitasse eam, quæ secundum nos est, naturam, per id quod vnitus est nostræ, quam de Maria virgine suscepit; matrem etiam Dei Verbi, & non potius ejus, qui Emmanuel est, sanctam Virginem nuncupaverit, ipsumque Deum Verbum dixerit verum esse in carnem, quam accepit ad ostentationem deitatis suæ, ut habitu inveniretur ut homo; anathema sit.

Philipp. 2. v. 7.

Contradictio
Marii Mercatoris.

His pravis dictis catholicis contradicit ita.

I. Hæc dicit iste, tanquam Deus Verbum non habitaverit in nobis, quod a pio sensu fati alienum est. Singulari autem stultitia & impietate plenum est, dicere, Verbum Patris Emmanuel non esse; sed eum, qui natus est ex Maria, qui inhabitavit nostræ naturam, quam suscepit ex Virgine: cum omne humanum ge-

Siquis eum, qui est Emmanuel, Deum verum esse dixerit, & non potius nobiscum Deum, hoc est, inhabitasse eam, quæ secundum nos est, naturam, per id quod vnitus est nostræ, quam de Maria virgine suscepit; matrem etiam Dei Verbi, & non potius ejus, qui Emmanuel est, nuncupaverit; ipsumque Dei Verbum in carnem verum esse, quam accepit ad ostentationem deitatis suæ, ut habitu inveniretur, ut homo; anathema sit.

In libris edi-
tis.

nus in confessione habeat, Emmanuel, sicut non ipsi finimus, sed magistra & interprete Scriptura didicimus, significare, NOBISCUM DEUS.

Rursum, quod hoc intelligi debeat, id est, *nobiscum Deus*, quæ mens hominis ambigat? Deum namque nobiscum esse cum optamus & invocamus, quid aliud quam ejus potentia majestatem adesse cupimus? Quæ quamvis ubique tota sit, &

II.